Lohdutus ”Pirr! Pirr!” opettajan puhelin soi kesken matematiikan tunnin. Opettaja vastaa puhelimeen ja poistuu luokasta. Kaikki jatkavat tehtäviä kuin mitään ei olisi tapahtunut. Muutaman minuutin päästä luokan ovi aukeaa. Opettaja kurkistaa ovenraosta surullisen näköisenä. ”Sara, tulisitko käymään?” opettaja kuiskaa niin hiljaa, että vain minä kuulen, sillä istun oven vieressä. Nousen hitaasti ylös ja astun ulos ovesta käytävään, joka on koristeltu oppilaiden kuvaamataidon töillä. Opettaja ojentaa puhelimen minulle. Vieras nainen alkaa puhumaan minulle. ”Oletko Sara Nieminen?” nainen kysyy. Minulle alkaa muodostua omat pelkoni siitä, mitä hän aikoo minulle kertoa. ”Olen” vastaan noin viiden sekunnin hiljaisuuden jälkeen. Hän kertoo minulle pahimman asian, jota osasin pelätä. Vanhempani ovat kuolleet. ”Sara? Sara!” Joku ravistelee minua olkapäistä. Tajuan istuvani koulun käytävässä selkä viileää, valkoista tiiliseinää vasten. Kyyneleet ovat loppuneet jo ajat sitten ja viimeiset niistä ovat kuivuneet kasvoilleni. Koulu loppui jo tunti sitten. Nousen ylös opettajan avustuksella ja jään nojaamaan seinään. Opettaja ojentaa minulle muovimukin, joka on puolillaan viileää vettä. ”Sinun pitäisi lähteä kotiin” opettaja sanoo. Juon mukin tyhjäksi ja poimin reppuni maasta. Lähden kävelemään kohti ovia. Astun ulos lasisista pariovista ja katson ympärilleni. Ei ketään. Näen vain aution koulunpihan. Puut ovat pudottaneet lehtensä. Koko päivän tummat pilvet ovat peittäneet taivaan. Lähden kävelemään. Tajuan käveleväni päinvastaiseen suuntaan kuin minun pitäisi. Juuri sillä hetkellä taivas ratkeaa ja alkaa satamaan. Itken. Taivas itkee kanssani. Herään märän, sammaleisen kiven päältä. Aurinko sokaisee minut. Toivon eilisen olleen painajaista, mutta tiedän, ettei se ollut. Sairaanhoitajan ääni kaikuu yhä päässäni sanoen ”Vanhempasi joutuivat auto-onnettomuuten. He eivät selvinneet. Olen pahoillani.” Ääni kaikuu päässäni yhä uudelleen, kunnes vaimenee olemattomiin. Nousen kiveltä ja lähden kävelemään siihen suuntaan, josta oletan tulleeni. Kävelen tiheiden kuusten lomassa, miettien kaikkia niitä hyviä muistoja, jotka olin kokenut vanhempieni kanssa. Istun keittiön pöydän ääressä tuijottaen lautasella olevaa juusto-voileipää ja sen vieressä olevaa lasia , joka on puolillaan vettä. Nousen ylös ja kävelen huoneeseeni. Heittäydyn sängylle makaamaan kasvot tyynyihin haudattuna. Huudan niin lujaa kuin ääntä lähtee. Silti kukaan ei kuule. En kuule talosta pienintäkään ääntä. Olen yksin. Ovi kolahtaa. Herään. ”Sara? Sara! Missä olet?” joku huutaa. Toivon, että se olisi äiti. Nousen sängyltä ja kävelen ovelle. Naapurini seisoo eteisessä huolestuneen näköisenä. Hän kaappa minut syliinsä ja halaa tiukkaan. ”Olen pahoillani” hän kuiskaa korvaani. Hetken päästä hän irroittaa otteensa ja kävelee keittiöön. ”Eihän täällä ole muuta kuin kananmunia. Oletko käynyt kaupassa? Vai oletko edes syönyt mitään?” hän huutaa keittiöstä. ”En ole käynyt. Ja juu, olen syönyt.” valehtelin. En ollut syönyt mitään niiden muutamien päivien aikana, jotka olivat kuluneet vanhempieni kuolemasta. Olin kyllä yrittänyt, mutta olin aina jäänyt tökkimään ruokaa haarukalla. Kävelen keittiöön ja istun pöydän ääreen. Pöydällä on kasa mainoslehtisiä. En ollut hakenut postia muutamaan päivään. Erillään kasasta on kirjekuori, jossa lukee minun nimeni. Annan kirjekuoren olla ja alan selaamaan mainoksia. Seassa on myös muutama lehti. Naapuri kävelee luokseni ja laskee lautasen eteeni. ”Koita syödä. Minun pitää nyt lähteä. Koita jaksaa.” En vastaa. Kuulen, kun ovi kolahtaa kiinni. Pakotan itseni syömään paistetun kananmunan, vaikka en siitä pidäkkään. Syötyäni tartun kirjekuoreen ja revin sen auki niin siististi kuin osaan. Sisällä on paperi. Avaan sen. ”Sara Nieminen. Olemme pahoillamme vanhempiesi yllättävän kuoleman vuoksi. Seuraavan viikon aikana lähetämme työntekijöitä hakemaan sinut sisäoppilaitokseen, koska kukaan läheisesi ei voi huolehtia sinusta. Me huolehdimme kaikesta. Olisi hyvä, jos pakkaat kaiken valmiiksi.” Luettuani kirjeen, kävelen huoneeseeni ja otan reppuni esiin. Tyhjennän sen koulutarvikkeista ja pakkaan tilalle vaatteita. Pakkaan myös hieman

säilykkeitä, joita löydän piilosta kattiloiden takaa. Puen kengät jalkaani. Avaan oven ja astun ulos. On viileä syyspäivä. Vedän oven kiinni perässäni. Takaisin ei enää ole menemistä, sillä jätin avaimet sisälle ja pamautin oven lukkoon. Lähden kävelemään kohti metsää.
Istun kivellä miettimässä viimepäivien tapahtumia. Vanhempani olivat kuolleet, olin viettänyt yön metsässä, huutanut niin paljon, että ääni oli lähtenyt sekä saanut kirjeen, jossa ilmoitettiin, että minut tultaisiin pian sisäoppilaitokseen. Nousen kiveltä ja jatkan matkaani. Olen kävellyt jo koko päivän tietämättä, minne olen matkalla. Herään sammalmättäältä. Kävelin koko eilisen päivän ajatellen vanhempiani. Aika oli kulunut huomaamatta niinkuin matkakin. Muistan eilisestä vain aamun tapahtumat ja sen, kuinka illalla käperryin sammalmättäälle kuvitellen, kuinka äiti hellästi silittää hiuksiani laulaen samalla jotain niistä kymmenistä lauluista, joita hän oli laulanut minulle, kun olin ollut pieni. Päätän maata mättäällä hetken, ennen kuin nousen ja jatkan matkaa. Katselen tuulessa huojuvia korkeita mäntyjä ja lintuja, jotka lentävät ylitseni ja laskeutuvat mäntyjen oksille laulamaan. Yht'äkkiä kuulen rapinaa viereltäni. Pieni, harmaa, sinisilmäinen metsäkaninpoikanen pomppii esiin puolukan varpujen seasta. Se pomppii aina vain lähemmäs, kunnes on kosketusetäisyydellä. Se pysähtyy ja tuijottaa minua ystävällisesti sinisillä silmillään. Kohotan käteni kanin nenän eteen. Se katsoo minua ensin epäilevästi, mutta lopulta se tökkäisee minua pienellä nenällään varovaisesti käteen. Pikkuhiljaa se antaa minulle luvan silittää. Hymyilen. Hymyilen aidosti ensimmäistä kertaa moneen päivään. Kani näyttää hymyilevän minulle takaisin. Kani tuntuu ymmärtävän sen, ettei minulla ole kaikki hyvin. Kani lähtee loikkimaan ja katoaa koloonsa. Tunnen oloni yksinäiseksi. Hetken päästä kani loikkii kolostaan esiin. Sillä on suussaan kultainen kaulanauha, jossa roikkuu pieni kultainen sydän. Minulla oli ollut sellainen, kun olin pieni. Kerran kuitenkin, kun olin äidin kanssa metsässä, kadotin sen. Kanin äiti oli ilmeisesti löytänyt sen, ja laittanut sen talteen. Kani tökkäisee nenällään kättäni. Avaan sen. Kani laskee korun suustaan käteeni. Hymyilen kanille ja laitan korun kaulaani. Alan itkeä, koska koru tuo mieleeni muistoja äidistä. Kani hieroo päätään jalkaani vasten. Silitän sitä ja hymyilen kyynelten läpi. Nousen ylös ja jatkan matkaa. Kani seuraa. Kuljemme kanin kanssa yhä syvemmälle metsään. Jalkani alkavat väsyä, sillä maasto jossa kuljemme, on hyvin mäkistä. Lisäksi kiviä on paljon, joten joudun hyppimään niiden yli vähän väliä. Aurinko paistaa kirkkaasti taivaalta. Se paistaa kauniisti puiden lomasta ja saa sammaleen näyttämään entistäkin vihreämmältä. Siellä täällä näkyy vielä punaisia puolukoita. Aiemmin metsä oli ollut hiljainen. Nyt kuulen lintujen laulun, oravien hypyt puusta toiseen, sekä kärpästen surinan niiden lentäessä ohi. Tunnen itseni pieneksi suurten, vahvojen ja vanhojen mäntyjen keskellä. Tunnen itseni muukalaiseksi. En ollut koskaan aiemmin nähnyt metsää tavalla, jolla sen nyt näin. En ollut koskaan kiinnittänyt huomiota yksityiskohtiin. Niihin muurahaisten pieniin ja kapeisiin polkuihin, jotka kulkevat ristiin rastiin tai linnunpesiin, joissa oli keväällä ollut pieniä linnunpoikasia. Istun sammalmättäälle ihailemaan metsää. Kani hyppää syliini. Otan repun selästäni ja alan etsiä sieltä syötävää. Löydän lopulta purkillisen kylmää hernekeittoa. Ei se hyvää ole, mutta saa luvan kelvata. Kani tökkii minua jälleen nenällään. Sekin haluaa keittoa. Oletan ettei se pidä puolukoista sen enempää kuin minäkään. Annan sen syödä osan keitosta. Se näyttää pitävän siitä. Syömisen jälkeen päätän jäädä sammalmättäälle lepäämään. Käperryn pieneksi keräksi ja kuvitellen äidin viereeni, laulamaan ja silittämään hiuksiani. Juoksen. Juoksen pois. Kauas pois. Pimeyteen. Syvälle pimeyteen. Piiloon kaikelta. Tunnen hengityksen niskassani. Kuulen askelia. Ne tuntuvat tulevan aina vain lähemmäksi. Törmään johonkin. Huomaan tutun hajun ja huomaan olevani äidin tutussa, hellässä, mutta tiukassa halauksessa. Isä ilmestyy jostain äidin takaa ja kietoo käsivartensa ympärillemme kuin suojellakseen meitä uhkaavalta vaaralta. Alan

nyyhkyttää äidin olkapätä vasten. Äiti silittää punaisia hiuksiani, jotka ovat yhtä kirkkaan punaiset kuin hänen omansa. ”Älä itke. Kaikki on hyvin. Olemme tässä.” äiti kuiskaa hiljaa korvaani painaen samalla kasvonsa hiuksiani vasten. Seisomme siinä pitkään.
Herään. Huomaan kasvoilleni kuivuneet kyyneleet. Alan itkeä. Kani pomppii viereeni ja alkaa jälleen hieroa päätään jalkaani. Nostan sen syliini. Kani käpertyy pieneksi keräksi ja nukahtaa. Silitän sitä. Alan ajatella untani. Olin jo hetken uskonut, että äiti ja isä olivat siinä. Vieressäni. Elossa. Oli tuntunut hyvältä olla äidin tiukassa halauksessa. Haluan takaisin uneen. Nukahdan. Uni ei kuitenkaan tule enää takaisin. Herään siihen, kun kani tökkii nenällään kasvojani. Nousen ylös ja jatkamme matkaa. Kuljemme koko päivän pysähtymättä. Kerron sille unestani. Se kuuntelee ymmärtävän näköisenä. Pikkuhiljaa puita alkaa olla harvemmin, kunnes niitä ei ole edessäpäin enään ollenkaan. Edessämme on korkeaa, vihreää ruohikkoa, jonka joukossa on suuria, harmaita kiviä. Istun yhden kiven päälle. Katson ruohikkoa, joka kauemmaksi katsoessa muuttuu vähitellen kiviksi. Kivet ovat pieniä, kulmikkaita ja epätasaisia. Kiviä jatkuu aina kallion reunalle asti. Kallion reunan takana on meri, joka lainehtii levottomasti. Vesi on tummaa ja kylmän näköistä. Kani loikkaa syliini katselemaan merta. Seison kallion reunalla. Katson alas. Pudotusta on ainakin 10 metriä. Katson taivaanrantaan. Aurinko on laskemassa. Se maalaa taivaan oranssilla, punaisella, vaaleanpunaisella, violetilla ja lopulta myös sinisellä. Tummaan veteen muodostuu auringon viimeisistä säteistä silta. Seison reunalla katsellen auringonlaskua. Kani loikkii viereeni. Se painaa päänsä jalkaani vasten. Se tietää mitä aion. Hetken siinä oltuaan se pomppii pois. Seison paikoillani vielä hetken. Otan kiinni kaulanauhani sydämmestä. Hyppään.